

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΑΛΕΛΗΣ

Ήσυχά χρόνια

Αθήνα

2020

Σχολή πυροδότησης θεατρικής σχολής θεάτρου
«Πορεία»

Ο Δημήτρης Βαλελής γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε στην σχολή ανθρωπιστικών επιστημών του Ε.Α.Π. και εργάζεται στον χώρο της στατιστικής έρευνας

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6948287580

Email: dvalelis20gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 – Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Ήσυχες μέρες* του Δημήτρη Βαλελή συγγραφέα του έργου (στο εξής δημιουργός) διατίθεται ελεύθερα στο διαδίκτυο για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος του δημιουργού και με την επιφύλαξη των όσων ορίζονται αμέσως κατωτέρω. Για κάθε άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική η μη κερδοσκοπική χρήση ή αναπαραγωγή του έργου απαιτείται προηγούμενη έγγραφη συναίνεση του δημιουργού. Το ίδιο ισχύει και για την μεταποίηση του ή τμηματικής παρουσίασης του έργου. Η διάθεση είναι σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εικόνα εξώφυλλου: Βαλίτσες Εβραίων. Φωτογραφία του Δημήτρη Βαλελή από τους μουσειακούς χώρους του Άουσβιτς.

Πρόσωπα

Άννα ετών 68.

Ιωακείμ ετών 65.

Περίληψη

Η Άννα και ο Ιωακείμ αδέρφια Ελληνοεβραίοι μεγάλωσαν χωριστά. Παραμονές του 2000 συναντιούνται στο Άουσβιτς προκειμένου να ριζούν την στάχτη του πατέρα τους εκεί που η μητέρα τους πέθανε. Μια μπόρα θα τους αναγκάσει να βρουν καταφύγιο σε ένα μικρό καθολικό ναό. Όσο η βροχή συνεχίζει ξεδιπλώνουν τις ζωές τους, εναλλάξ εξομολογήσεις θα ριζούν φως στα κενά της ζωής τους και κρυμμένα μυστικά θα γεννήσουν διλήμματα. Η φρίκη του πολέμου, η μοναξιά, η απόρριψη, οι ενοχές, οι μνήμες και η νοσταλγία υπαίνουν το νήμα της ζωής τους. Φτάνει ο χρόνος μιας μπόρας για να καλύψει τα χρόνια που χάθηκαν. Όταν η βροχή σταματήσει θα τους βρει και τους δυο διαφορετικούς, με γνώση αλλά και με το δίλημμα αν πρέπει να σεβαστούν την τελευταία επιθυμία του πατέρα τους. Η γενναιότητα και η δειλία συγκρούονται στην προσπάθεια της τελικής τους απόφασης.

Σκηνή 1^η

Στο εσωτερικό ενός μικρού καθολικού ναού. Όλοι οι τοίχοι είναι λευκοί ενώ βρίσκονται και δυο τρεις σειρές στασίδια από αυτά που συνήθως είναι σε καθολικούς ναούς. Στα δεξιά κατασκευή τοποθέτησης ρεσώ, λίγα από αυτά είναι αναμμένα. Στην αριστερή πλευρά του χώρου βρίσκεται η πόρτα εισόδου. Απέξω ακούγεται δυνατή βροχή. Μπαίνει η Άννα η οποία με τα χέρια έξω από την πόρτα κλείνει την ομπρέλα.

Άννα: Κλείσε την ομπρέλα πρώτα. (τον εμποδίζει με το χέρι να μπει)

Ιωακείμ: Κάτσε να μπω.

Άννα: Πρώτα κλείσε την ομπρέλα, δεν κάνει.

Ιωακείμ: Τι δεν κάνει;

Άννα: Είναι γρουσουζιά, δεν κάνει να έχεις ανοιχτή ομπρέλα σε κλειστό χώρο, και είναι και ναός.

Ιωακείμ: Τι λες;

Άννα: Τίποτα δεν ξέρετε εκεί στην Αμερική αλλά που να το μάθετε σε μια χώρα με γκάνγκστερ.

Ιωακείμ: (έχοντας κλείσει την ομπρέλα και έχοντας περάσει και αυτός την πόρτα) Μα τι σχέση έχουν οι ομπρέλες με τους γκάνγκστερ;

Άννα: Όλα έχουν.

Ιωακείμ: Καλά έλα να καθίσουμε λίγο εδώ έως να περάσει η μπόρα για να συνεχίσουμε.

Άννα: Είμαστε μακριά;

Ιωακείμ: Όχι, όπως είναι τα κτήρια αυτά στην σειρά, στο τέλος πάνω έχει ένα μονοπάτι, ε με πέντε λεπτά περπάτημα φτάνεις στις όχθες του ποταμού.

Άννα: Και είναι μεγάλο ποτάμι;

Ιωακείμ: Όχι ιδιαίτερα, θα δεις.

Άννα: Και πως το λένε;

Ιωακείμ: Εδώ είναι ο Σόλα, παραπόταμος, σε λίγο όμως πέφτει στον Βιστούλα που είναι μεγάλο ποτάμι.

Άννα: Να το χωρέσει ο νους μου δεν μπορεί, τόσοι άνθρωποι.

Ιωακείμ: Κάτσε λίγο, να εδώ.

Άννα: Να βάλω και τον μπαμπά δω δίπλα μην τον κρατάω. *(ακουμπάει δίπλα της την τεφροδόχο)*

Ιωακείμ: Μα τι βροχή, σε λίγο θα τελειώναμε.

Άννα: *(κοιτάζοντας περίεργα στους τοίχους)* Ολόλευκα όλα, δεν έχουν αγίους.

Ιωακείμ: Είναι καθολικός ναός, είναι αλλιώς.

Άννα: Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε άλλο εκτός ναού.

Ιωακείμ: Θα μπορούσε.

Άννα: Μάλλον εδώ ο Θεός δεν θέλει πολυτέλειες.

Ιωακείμ: Μάλλον.

Άννα: Αν έφτασε ποτέ εδώ.

Ιωακείμ: *(Την κοιτάει απλά με απορία)*

Άννα: Γιατί να έφτασε και να δε όσα έγιναν, ε τι θεός είναι τότε;

Ιωακείμ: Έτσι λες;

Άννα: Έτσι, μήπως τον είδε και κανένας, εγώ όμως χθες είδα, όλο το βράδυ δεν έφευγαν οι εικόνες απ' τα μάτια μου.

Ιωακείμ: Τι είδες;

Άννα: Πήγαμε στο μουσείο με την Νίτσα, όλα τα είδαμε.

Ιωακείμ: Ποιά είναι η Νίτσα;

Άννα: Η Νίτσα, που μένει απέναντι, δίπλα από την Καίτη, από τότε που χήρεψα αυτές έχω συντροφιά, μόνες και αυτές. Αλλά η Καίτη δεν μπαίνει σε αεροπλάνο.

Ιωακείμ: Νόμιζα θα ερχόσουν μόνη.

Άννα: Μόνη θα ρχόμουν αλλά έπεισα και την Νίτσα. Έλα βρε χιλιετία αλλάζουμε σε λίγο, millennium και μεις δεν έχουμε βγει μια φορά από την χώρα, μήπως θα μπορούμε πάντα, αυτά της είπα και την έπεισα, και αλήθεια είπα.

Ιωακείμ: Και που είναι τώρα;

Άννα: Στο ξενοδοχείο, την επηρέασαν όσα είδε, χάλια έγινε, ε και δεν θα ερχόταν που θα βρισκόμασταν, καταλαβαίνει η Νίτσα.

Ιωακείμ: Δεν ήξερα ότι θα πήγαινες.

Άννα: Πάντα ήθελα, στην ιδέα και μόνο ότι εκεί βρέθηκε η μαμά.

Ιωακείμ: Δεν ξέρω αν θέλω να πάω. Μάλλον όχι.

Άννα: Ιωακείμ είχαν φωτογραφίες, χιλιάδες φωτογραφίες από τα θύματα, ολόκληροι διάδρομοι γεμάτοι από κορνιζαρισμένες φωτογραφίες, και όλοι είχαν το ίδιο άδειο βλέμμα. Αν έβλεπες, ήταν τόσοι πολλοί.

Ιωακείμ: Είναι ελάχιστες μπροστά στον πραγματικό αριθμό των θυμάτων.

Άννα: Μπορεί να ήταν και η μαμά εκεί, έψαξα ώρες, δεν βρήκα την φωτογραφία της, τις κοιτούσα μια μια, ίσως ήταν στις άλλες αίθουσες.

Ιωακείμ: Δύσκολα, στατιστικά είναι απειροελάχιστες οι πιθανότητες να είναι.

Άννα: Γιατί να μην είναι;

Ιωακείμ: Γιατί στατιστικά δεν είναι εφικτό.

Άννα: Γιατί η στατιστική δεν μετράει την μαμά μας;

Ιωακείμ: Πώς να στο πω; Η μητέρα μας είναι μια από τα εκατομμύρια των θυμάτων άρα βάση στατιστικής είναι σχεδόν απίθανο να είναι εκεί.

Άννα: Δηλαδή η μαμά μας δεν υπάρχει για την στατιστική;

Ιωακείμ: Ως μονάδα όχι.

Άννα: Και ως τι υπάρχει δηλαδή;

Ιωακείμ: Ως ποσοστό, ως ένα ποσοστιαίο νούμερο.

Άννα: Να την βράσω τότε αν δεν μετράει ανθρώπους, η μαμά μας δεν ήταν ένα νούμερο ήταν ένας άνθρωπος, μοναδικός άνθρωπος.

Ιωακείμ: Η επιστήμη της στατιστικής...

Άννα: Να την βράσω αν καταπίνει τους ανθρώπους, σκέφτομαι να ξαναπάω.

Ιωακείμ: Δεν θα βρεις κάτι.

Άννα: Μα ήταν τόσοι πολλοί;

Ιωακείμ: Ήταν.

Άννα: Οι περισσότεροι ήταν νέοι.

Ιωακείμ: Οι γέροι δεν άντεχαν έως εδώ.

Άννα: Και εκεί έξω οι τουαλέτες, οι λειάνες απλά τρύπες η μια δίπλα στην άλλη, η μαμά θα ντρεπόταν πολύ.

Ιωακείμ: Δεν ξέρουμε αν έφτασε καν εδώ.

Άννα: Αν έφτασε θα ντρεπόταν, ξέρω εγώ, η μαμά κρυβόταν ακόμα και για να πλύνει τα πανιά για τα γυναικεία της και κρυφά τα στέγνωνε.

Ιωακείμ: Εδώ δεν υπήρχε ντροπή.

Άννα: Δεν πεθαίνει η ντροπή, είναι σαν τον άνθρωπο που πάντα κοκκινίζει, μόνο ο θάνατος σταματά να κοκκινίζει τα μάγουλα του.

Ιωακείμ: Άννα, σταματάς να ντρέπεσαι όταν ξέρεις ότι πεθαίνεις.

Άννα: Και εγώ σου λέω ότι η μαμά θα ντρεπόταν, μπορεί να πέθανε πρώτα από ντροπή, είμαι πιο μεγάλη εγώ, την θυμάμαι την μαμά εγώ.

Ιωακείμ: Δεν έχει σημασία.

Άννα: Εγώ σου λέω πως έχει, αν η μαμά πέθανε από ντροπή, τότε ζούσε, αν δεν ντρεπόταν τότε μόνο ανέπνεε.

Ιωακείμ: Δεν έχει σημασία πια.

Άννα: Η μαμά ήταν όμορφη, κοκέτα, κάθε απόγευμα με τις ώρες στον καθρέφτη έφτιαχνε τα μαλλιά της σιάλες, τρεις αριστερά και δυο δεξιά, έβαζε λίγο κοκκινάδι, φορούσε λευκούς δαντελένιους γιακάδες και μοσχομύριζε.

Ιωακείμ: Λεβάντα.

Άννα: Από τα καλύτερα τόπια της ξεχώριζε υφάσματα ο μπαμπάς για να ραφτεί, και αυτή συχνά τα απογεύματα στολιζόταν, έντυνε και μας και μας

έβγαζε βόλτα, πάντα περνούσαμε πρώτα έξω από το μαγαζί του μπαμπά, πάντα τον ρωτούσε τι ώρα θα γυρίσει και τι ώρα θα φάμε, λες και δεν ήταν κάθε μέρα ίδια και πάντα την ίδια απάντηση έπαιρνε και μας κατέβαζε έως την παραλία, περπατούσαμε έως τον Λευκό Πύργο και εκεί πάντα μας έπαιρνε ένα γλύκισμα με την υπόσχεση να το φάμε μετά το φαγητό και εσύ πολλές φορές κλαψούριζες και επέμενες να φας τότε το δικό σου.

Ιωακείμ: Θυμάμαι τα κοινοράκια, τα κόνικινα γλειφιτζουρένια κοινοράκια.

Άννα: Και όταν καταλάβαινες ότι η μαμά δεν θα ενδώσει στις κλάψες σου...

Ιωακείμ: Ζητούσα να δαγκώσω μόνο την ουρά.

Άννα: Και η μητέρα έλεγε, πάλι μισερό το άφησες το κοκόρι.

Ιωακείμ: Θυμάμαι γελούσα.

Άννα: Και εγώ τόσο χαρούμενη, να περπατάω καμαρωτή και κάθε μέρα με άλλη κορδέλα στα μαλλιά, όλα τα ρεταλάκια που μέναν μου τα φτιάχνε η μαμά κορδέλες και φιόγκους και πάντα ήθελα να βάλω τον φιόγκο που ήταν ίδιος με το φόρεμα της μαμάς.

Ιωακείμ: Και τα βράδια όλοι σπíti, ήμασταν κανονική οικογένεια.

Άννα: Ήμασταν.

Ιωακείμ: Ο πατέρας, θυμάσαι τις ιστορίες, όταν ήμασταν ακόμα πιο μικρά που τα βράδια μας έλεγε ιστορίες, ιστορίες που πολλές τις γεννούσε εκείνη την ώρα το μυαλό του και όταν ήταν κουρασμένος τις μετρούσε χρονικά με σπίρτα. Σήμερα θα πούμε μια ιστορία για 6 σπίρτα, άναβε ένα σπίρτο και μιλούσε έως να καεί, δεύτερο και συνέχιζε, τρίτο, τέταρτο, πέμπτο στο έκτο η ιστορία τελείωνε. Πως το έκανε;

Άννα: Πολλά δεν ξέρω πως τα έκανε και αν τα έκανε.

Ιωακείμ: Έχω ελάχιστες μνήμες από τον πατέρα, τις ιστορίες μόνο και κάποιες στιγμές από την ώρα του φαγητού, δεν τον έμαθα, ενώ την μητέρα.

Άννα: Ούτε εγώ μάλλον τον έμαθα.

Ιωακείμ: Έζησες μια ζωή μαζί του.

Άννα: Μερικές φορές τελικά δεν φτάνει.

Ιωακείμ: Δεν καταλαβαίνω.

Άννα: Μην δίνεις σημασία, απλά οι ιστορίες μερικές φορές δεν τελειώνουν, νομίζεις ότι τελείωσαν.

Ιωακείμ: Ο πατέρας είχε ταλέντο σε αυτό, είχε φαντασία, καμιά φορά σκέφτομαι μήπως ο χρόνος έχει εξιδανικεύσει εκείνες τις ιστορίες, μήπως επειδή δεν έχω κάτι άλλο να θυμάμαι από αυτόν.

Άννα: Αυτό κανείς δεν θα το μάθει.

Ιωακείμ: Του άρεσε να διηγείται, έλεγε, ο Θεός έκανε τον άνθρωπο επειδή του άρεσαν οι ιστορίες.

Άννα: Και σ' αυτόν όμως, μάλλον τα δράματα αρέσουν.

Ιωακείμ: Πολλές φορές τον θυμάμαι να ανάβει ένα σπίρτο απλά για να το μυρίσει.

Άννα: Αυτό δεν του 'φυγε ποτέ.

Ιωακείμ: Τι εννοείς;

Άννα: Ποτέ δεν σταμάτησε αυτή την συνήθεια, απλά όπως άλλοι εθίζονται σε άλλα αυτός εθίστηκε στα σπύρτα, δεν του έφτανε ένα πια.

Ιωακείμ: Δηλαδή;

Άννα: Εξαφανιζόντουσαν πάντα τα σπύρτα από το σπίτι, σε κούτες των δέκα πακέτων τα αγοράζαμε, πολλές φορές καθόταν και άναβε ένα ολόκληρο πακέτο, τα καλοκαίρια στην αυλή τ' άναβε και κοιτάζε την φλόγα έως να σβήσει, τον χειμώνα το ίδιο, το καταλάβαινα από την μυρωδιά που έβγαινε από το δωμάτιο του.

Ιωακείμ: Ολόκληρο πακέτο;

Άννα: Ολόκληρο, 50 σπύρτα έχει ένα σπυρτόκουτο, 20 λεπτά έκανε να το ανάψει όλο. Μα τα τελευταία χρόνια σπύρτα δεν του άφηνα, ξεχνιόταν μ' αυτά και δυο φορές στο τσακ τον πρόλαβα, έννοια μου είχε γίνει και επειδή ήξερα πόσο του άρεσε, του πήγαινα κάνα πακέτο, μα δίπλα του καθόμουν έως να τελειώσει, τα μάτια μου δεκατέσσερα μην ξεχάσω εκεί κάνα κουτί.

Ιωακείμ: Οι ιστορίες έλειπαν όμως.

Άννα: Ή τις έθαψε.

Ιωακείμ: Ή τις έλεγε από μέσα του.

Άννα: Τις έθαψε σου λέω, μαζί με όλα τα πριν.

Ιωακείμ: Διαλύσαμε.

Άννα: Ως τότε ήταν όμορφα.

Ιωακείμ: Όμορφα, μα λίγα μας έμειναν να θυμόμαστε Άννα.

Άννα: Είναι λίγα αλλά μου φτάνουν για να ξέρω ποια είμαι.

Ιωακείμ: Άννα πέρασαν.

Άννα: Πέρασαν; *(ακουμπάει το στήθος της)* Εδώ τα έχω, προίκα, και αν πέρασαν τι; Ξεχνιούνται; Όταν γνώρισα τον Γιώργη κάθισα και του τα πα, κοίτα να δεις εγώ αυτά έχω προίκα και τίποτα άλλο δεν έχω. Αυτά και τον πατέρα γιατί τον πατέρα εγώ δεν τον αφήνω, έτσι πήρε ο Γιώργης εμένα πήρε και τον πατέρα.

Ιωακείμ: Ποτέ δεν σε ρώτησα που τον γνώρισες.

Άννα: Στον σταθμό, εκεί ήταν η βόλτα μου, μέναμε κοντά αν θυμάσαι, πήγαινα και έπιανα ένα παγκάκι, πως άλλοι πάνε κινηματογράφο, καθόμουν και έβλεπα τον κόσμο, αποχωρισμοί, αγκαλιές, δάκρυα, ή αφίξεις, αγκαλιές, γέλια, οι αγκαλιές ήταν πάντα, κολλούσαν παντού, με παρηγορούσε ότι έτσι είναι η ζωή για όλους, πότε χωρίζονται, πότε σμίγουν οι άνθρωποι, ε εκεί έσμιξα και εγώ με τον Γιώργη.

Ιωακείμ: Δυο φορές τον είδα, έδειχνε καλός άνθρωπος, ήσυχος, φαινότανε να σ' αγαπάει.

Άννα: Λειψός ήταν. Ακούς; Αυτό ήταν. Και ονειροπαρμένη και εγώ, μ' άρεσε που δούλευε στα τρένα, σταθμάρχης, φανταζόμουν ότι θα μπαίναμε στα τρένα και θα γυρίζαμε αφού ο άντρας μου ήταν σ αυτά, είπα μόνη μου, Άννα, τέρμα τώρα τα παγκάκια και ας σε βάλει και στην β' θέση, αλλά ο Γιώργης μόνο έβλεπε τα τρένα και μαζί με αυτόν και γω, αντί να μπω εγώ στα τρένα έπιασε ο Γιώργης θέση δίπλα μου στο παγκάκι.

Ιωακείμ: Άλλα χρόνια.

Άννα: Τα χρόνια δεν αλλάζουν τα μυαλά, τ' ακούς; Όπως πέρασαν τα τρένα και τα βλεπε έτσι πέρασε και η ζωή του, την κοίταζε και αυτή να περνά, φεύγαν τα βαγόνια αλλά αυτός δεν ήταν μέσα ώσπου ήρθε η παλιοαρωστία και πήρε κι αυτόν.

Ιωακείμ: Ήταν καλός όμως.

Άννα: Και πώς τον έμαθες; Σάμπως ήρθες ποτέ στην ουσία;

Ιωακείμ: Ήρθα... γιατί το λες;

Άννα: Τρεις φορές όλες και όλες, μια που μουν ελεύθερη και άλλες δυο μετά που μεινες μια-δυο μέρες πριν φύγεις για τα νησιά.

Ιωακείμ: Σας είδα.

Άννα: Στα πεταχτά για να πεις πως μας είδες.

Ιωακείμ: Δεν μπορούσα πάντα.

Άννα: Καλά εμένα, τον πατέρα;

Ιωακείμ: Σας θυμόμουν.

Άννα: Με τα τσέκια.

Ιωακείμ: Όχι μόνο.

Άννα: Ας έστειλνες ένα λιγότερο και ας ερχόσουν.

Ιωακείμ: Δεν είναι έτσι.

Άννα: Εγώ δεν είχα κανέναν απ' το αίμα μου.

Ιωακείμ: Είχες τον πατέρα.

Άννα: Τι είχα; Ο πατέρας σχεδόν δεν ξαναμίλησε, άντε δυο λέξεις και από την τελευταία φορά που τον είδες μόνο άλλη μια φορά μίλησε που καλύτερα να λείπε και αυτή.

Ιωακείμ: Γιατί το λες;

Άννα: Έτσι, μια σαν καμία.

Ιωακείμ: Η ζωή μου...

Άννα: Η ζωή μας; Η ζωή σου δεν έχει και εμάς;

Ιωακείμ: Ούτε για μένα ήταν εύκολα.

Άννα: Έγινες τρανός.

Ιωακείμ: Τίποτα δεν έγινα.

Άννα: Δεν πέρασες όσα εγώ.

Ιωακείμ: Άννα, μόνος ήμουν, σαν ένα ζώο που του κόβεις το λουρί και χάνεται μες το πλήθος.

Άννα: Εγώ έφαχνα κόσμο για να χαθώ, μην με γνωρίσουν, μην καταλάβουν, χρόνια φοβόμουν.

Ιωακείμ: Δεν φοβόσουν μόνο εσύ.

Άννα: Εσύ τι;

Ιωακείμ: Πόσο ήμουν; Οκτώ χρονών παιδί, με έβαλε ο πατέρας σε ένα πλοίο με μια οικογένεια δικών μας, τους έδωσε χρήματα – το θυμάμαι – για να με προσέχουν, να με έχουν μαζί τους έως να με παραδώσουν στην αδελφή του.

Άννα: Την θυμάμαι την θεία λίγο, μεγαλοκοπέλα παντρεύτηκε και έφυγε στην Αμερική. Πέντε έξι θα μουν θαρρώ.

Ιωακείμ: Είκοσι μέρες μες το πλοίο ένα ξερατό θυμάμαι.

Άννα: Πρόκοψες.

Ιωακείμ: Γιατί δεν κράτησε και μένα ο πατέρας;

Άννα: Δεν ήθελε να δώσουμε στόχο, στην αρχή ήθελε να πουλήσει ό,τι μπορούσε, να ρθούμε μετά, ήξερε τότε ο πατέρας, μετά γίναν όλα αλλιώς.

Ιωακείμ: Δεν ήρθε κανείς.

Άννα: Δεν πρόλαβε. Κι εσύ δεν ήρθες.

Ιωακείμ: Ήρθα.

Άννα: Πάντα το σκεφτόμουν.

Ιωακείμ: Ποιο;

Άννα: Αν δεν ήταν τα νησιά θα ρχόσουν;

Ιωακείμ: Μα τι λες;

Άννα: Και ποτέ μόνος, δεν είπαμε μια κουβέντα, και πώς να πούμε μια με εκείνον τον Τζέρι το '75 και μια με τον Τζέισον το '80, αυτόν δεν τον συμπάθησα καθόλου, μόνο στον γάμο μου το 56 ήρθες μόνος.

Ιωακείμ: Μα δεν μπορούσα πριν το 75 είχατε θέματα.

Άννα: Κουμμουνιστές πιαναν οι χουντικοί όχι Εβραίους, και τι φοβόσουν σε νησί θα σε στέλναν και αυτοί.

Ιωακείμ: Δεν είναι έτσι, δεν ήταν εύκολο, η δουλειά μου.

Άννα: Ολόκληρος γιατρός είσαι.

Ιωακείμ: Και τι με αυτό;

Άννα: Ό,τι θες κάνεις, δεν έχεις ακούσει που λένε στα παιδιά ή γιατρός ή δικηγόρος να γίνεις.

Ιωακείμ: Ίσα ίσα δεν αφήνεις εύκολα τους ασθενείς σου για ένα τόσο μεγάλο ταξίδι.

Άννα: Και τι έκανες εκεί τόσα χρόνια;

Ιωακείμ: Δούλευα.

Άννα: Μόνο;

Ιωακείμ: Τι άλλο;

Άννα: Θέλω να πω μόνος; Ολόκληρη Αμερική δεν βρέθηκε μια γυναίκα;

Ιωακείμ: Δεν παντρεύονται όλοι.

Άννα: Ας μην παντρευόσουν αλλά ας είχες μια. Τι σου έλειπε;

Ιωακείμ: Δεν μου έλειπε κάτι, απλά δεν έτυχε.

Άννα: Δεν γνώρισες κάποια;

Ιωακείμ: Δεν είναι αυτό, απλά δεν προχώρησε ας πούμε.

Άννα: Εγώ δεν το καταλαβαίνω αυτό, δεν βγαίνει η ζωή έτσι. Μόνος; Να μην έχεις να πεις μια κουβέντα; Και είναι και το άλλο... άντρας είσαι.

Ιωακείμ: Άννα. *(σαν να την επιπλήττει)*

Άννα: Τι Άννα; Έπρεπε να ήσουν εδώ γιατρός! Όποια ήθελες θα είχες, αλλά μήπως πρόλαβε να σε δει η χώρα;

Ιωακείμ: Πάει αυτό τώρα.

Άννα: Να είχες ένα παιδί τουλάχιστον και ας είχες χωρίσει.

Ιωακείμ: Φτάνει που μεγάλωσα εγώ χωρίς γονείς, δεν χρειάζεται και άλλος.

Άννα: Δεν ξέρεις πως θα πήγαινε.

Ιωακείμ: Ξέρω.

Άννα: Εγώ εσένα σκέφτομαι, μόνος εκεί.

Ιωακείμ: Πόσοι παντρεμένοι ζούνε μόντοι, πόσοι δεν ανταλλάζουν μια κουβέντα.

Άννα: Κάποια να σε νοιάζεται.

Ιωακείμ: Νοιάξιμο δεν είναι ένα πιάτο φαί ούτε τα σιδερωμένα πουκάμισα, δεν το θέλω τέτοιο νοιάξιμο.

Άννα: Δεν καταλαβαίνω, εγώ λέω..

Ιωακείμ: Να μην πούμε, ας το αφήσουμε αυτό.

Άννα: Όπως αγαπάς.

Ιωακείμ: Μην με παρεξηγείς, τίποτα δεν ήταν εύκολο και για μένα.

Άννα: Από ενδιαφέρον μόνο.

Ιωακείμ: Δεν έμαθα να ζω με κανονική οικογένεια.

Άννα: Η θεία;

Ιωακείμ: Η θεία καλή ήταν, πολύ καλή, αλλά και αυτής δεν της βγήκε ο γάμος όπως τον ονειρευόταν.

Άννα: Δεν μαθαίναμε.

Ιωακείμ: Αυτή βέβαια είχε εμένα, γιατί δεν είχε και τίποτα άλλο, ο θεός ήταν σαν να μην υπήρχε, μπορεί να μην ερχόταν καν το βράδυ σπίτι, μια φορά δεν ήρθε για μια εβδομάδα και αυτή όταν γύρισε απλά του έστρωσε να φάει, χωρίς κουβέντες, χωρίς γιατί, το λες και νοιάξιμο, και αυτός, απλά κάθε τόσο άφηνε ένα μασουράκι με χρήματα πάνω στο τραπέζι, και αυτό νοιάξιμο το λες γι' αυτό μην μου μιλάς για νοιαξίματα.

Άννα: Δεν ήξερα.

Ιωακείμ: Δεν σου πα ποτέ, τι νόημα έχει, δεν ήταν γονείς μου, όλοι κάτι βρίσκαμε, όλοι, η θεία παιδί που δεν είχε, κάπου να βγάλει όλο το μητρικό της ένστικτο, εγώ μάνα, κάπου να πιαστώ να νιώσω ότι είχα οικογένεια, προστασία, και ο θεός, αυτός βρήκε απασχόληση για την θεία, της γέμισε τη ζωή και

ελευθερώθηκε η δική του. Όλοι κάτι πήραμε, τι δώσαμε για αντάλλαγμα ψάχνω, αυτό ψάχνω και δεν το βρίσκω.

Άννα: Σου δόθηκαν ευκαιρίες, έγινες κάτι χρήσιμο.

Ιωακείμ: Ακόμα σκέφτομαι γιατί έγινα γιατρός.

Άννα: Προσφέρεις.

Ιωακείμ: Επειδή δεν πήρα;

Άννα: Η θεία;

Ιωακείμ: Μόνο η θεία, και εγώ πάντα έτρεμα μην την απογοητεύσω, μην χάσω και αυτή και όσο έβλεπα ότι κανένας δεν ερχόταν να με πάρει, τόσο ένιωθα περιττός, ξεφύρωτμα, και πάντα κοιτάζα να μην ξεχάσω την γλώσσα, μιλούσα συνέχεια με την θεία, διάβαζα ελληνικά βιβλία, να είμαι προετοιμασμένος για την επιστροφή που ποτέ δεν ήρθε και μου μείνε η γλώσσα μόνο.

Άννα: Για το καλό σου δεν ήρθε να σε πάρει, δεν ζούσαμε καλά μετά, ήταν άσχημα, μόνο άσχημα.

Ιωακείμ: Ήσασταν μαζί.

Άννα: Μόνο αυτό αλλά όχι όπως πριν, απλά στην ίδια στέγη.

Ιωακείμ: Σε φρόντιζε.

Άννα: Τον φρόντιζα, τίποτα δεν ήταν όπως πριν.

Ιωακείμ: Ο πατέρας;

Άννα: Με τον πατέρα έκανα να βρεθώ δεκαεννιά μήνες, ούτε ήξερα αν τον ξαναδώ, ούτε αν ζει, ούτε που κρύφτηκε.

Ιωακείμ: Μου χεις πει ότι σε κρυψε.

Άννα: Όταν φυγάδευσε εσένα μόνο μέλημα του ήταν να πουλήσει κοφοχρονιά ότι μπορούσε, να φύγουμε, όμως ούτε αυτό δεν μπορούσε να κάνει πια, κανείς δεν ήθελε πολλά πάρε δώσε με μας, και την καλημέρα μας έκοψαν σιγά σιγά, έτσι πήγαινε μόνο στο μαγαζί που στο τέλος ούτε εκεί πατούσε κανείς πέρα από λίγους δικούς μας. Μετά τα πράγματα έγιναν πιο άγρια, μια μέρα ο πατέρας βρήκε τα τζάμια του μαγαζιού σπασμένα με πέτρες και με μπογιά γραμμένη απέξω η λέξη εβραίος. Την επόμενη το βράδυ μας πέταξαν πέτρες και στο σπίτι, το θυμάμαι πως έτρεμα, η μητέρα με κρατούσε σφιχτά, δεν

μιλούσε και απλά με κρατούσε ακίνητη, κολλημένες και οι δυο πίσω από τον τοίχο για να μην μας βρει καμιά πέτρα.

Ιωακείμ: Γιατί δεν σας πήρε να φύγετε;

Άννα: Δεν γινόταν πια, οι έλεγχοι για τα πλοία ήταν αυστηροί, ο πατέρας είχε γνωριμίες, τον προειδοποίησαν ότι σε λίγο δεν θα μπορούσε να βγει καν από την πόλη. Την επόμενη κιόλας η μητέρα μου ετοίμασε ένα μικρό βαλιτσάκι με μερικά μαύρα ρουχαλάκια μέσα, ούτε ξέρω πότε πρόλαβε και μου τα φτιαξε. Στο βάθος έβαλε ένα μενταγιόν και μου πε. Αυτό θα το δώσεις στην κυρία που θα πας, θα της πεις όταν δεν σας ακούει κανείς ότι είναι δώρο από μένα.

Ιωακείμ: Το μενταγιόν της ήταν;

Άννα: Ναι. Και με πήρε ο πατέρας, πήγαμε έξω από την πόλη, σε μια παραλία, ούτε ξέρω που, ώρες κάναμε να πάμε, νύχτα πια ήμασταν εκεί, έως να φτάσουμε με ορμήνευε, μου λεγε τώρα εσύ θα πας να μείνεις σε μια θεια στο νησί, δεν την ξέρεις μα θα την μάθεις, είναι καλή και θα σε προσέχει, θέλουν το κακό της μάνας σου και οι άνθρωποι, και της μάνας σου και εμένα, όποιος και να σε ρωτήσει εκεί που θα πας θα λες ότι η μάνα σου πέθανε στη γέννα στο αδελφάκι σου, θα λες ότι πέθανε και αυτό και ο πατέρας σου πήγε στην Αμερική μετά. Μόνο αν πεις αυτό δεν θα βρουνε την μάνα σου, μόνο αν την νομίζουν πεθαμένη. Αν το ξεχάσεις θα της κάνουν κακό. Και με βάζε συνέχεια να τα λέω, και πάλι και πάλι, και κάποια στιγμή ήρθε μια βάρικα, μπήκαμε μαζί μέσα και ο βαριάρης μας οδήγησε σε ένα μεγάλο καΐκι, από αυτά που βγαίνουν μέρες για ψάρεμα, μόλις φτάσαμε με φίλησε και μου πε να μαι καλή, να θυμάμαι όσα μου πε ως την μέρα που θα ρθει να με πάρει, με σήκωσε στα χέρια και δυο άλλα χέρια με πιάσαν από ψηλά, χωριστήκαμε, και εγώ δεν ξέρω αν από φόβο, αλλά δεν έπλαψα.

Ιωακείμ: Από μια θάλασσα ο καθένας, μια εσύ και μια εγώ.

Άννα: Εγώ μετά την είχα κάθε μέρα, μια ζωή τόσο αλλιώς, σάματις είχαμε βγει και ποτέ απ την πόλη; Όταν δεν θυμόμουν τους γονείς ήταν όλα αλλιώς, μια σταλιά τόπος, η θειά Ρηνιώ με είχε ελεύθερη όλη μέρα επειδή εγώ σχολείο δεν μπορούσα να πάω, έτσι βρέθηκα να κυνηγιέμαι με τις κότες, να ταϊζω την κατσίκια και να φτιάχνω στο χώμα σπιτάκια χωρίζοντας τα δωμάτια με πέτρες, έφτιαχνα και το δικό μας. Ξαφνικά κανείς δεν μου λεγε τι να κάνω, ούτε πότε, ούτε να μην λερώνομαι, ούτε να κοιμάμαι τα μεσημέρια, ούτε να μην τρώω με τα χέρια, τίποτα, σε λίγο ήμουν ένα με τα άλλα τα χωριατόπαιδα. Τα απογεύματα έβγαινα στο κεντρικό δρομάκι και κει πάνω στους ασβέστες ένα

σωρό παιχνίδια με τα άλλα τα κορίτσια, και τι δεν σιαρώνουμε για παιχνίδι, ότι κατέβαζε ο νους μας. Μόνο που καμιά φορά όλο και κάποιος με ρωτούσε, ποιανού είσαι εσύ; Και τότε εγώ από φόβο μην ρωτάνε για την μητέρα, πρώτα έμπηγα τα κλάματα και μετά απαντούσα πως η μαμά μου πέθανε και το αδελφάκι μου και όλα όσα με είχε ορμηγέψει ο πατέρας, έιλαιγα με λυγμούς από φόβο μην και δεν γίνω πιστευτή και αυτοί με λυπόντουσαν, φορούσα και τα μαύρα φουστανάκια και με λυπόντουσαν ακόμα περισσότερο, μια μέρα βλέποντας με μια γριά να πλαντάζω λέει, βρε το μαυρόπαιδο μου πλάκωσε την ψυχή, και από τότε άλλαξα και όνομα, μαυρόπαιδο ο ένας μαυρόπαιδο ο άλλος και εγώ να κλαιώ, της γριάς η ψυχή πλακώθηκε αλλά η δική μου πλύθηκε από το πολύ το κλάμα. Και το νέο όνομα είχε και τα καλά του, όλο και κάποια κάποιος έλεγε, έλα εδώ βρε μαυρόπαιδο, να πάρε ένα αυγό, πάρε δυο σύκα ή δυο τζάνερα, μέχρι και ένα ολόκληρο καρπούζι μου δώσε μια μέρα κάποιος που εγώ όμως δεν μπορούσα να σηκώσω καλά καλά, με ζόρια το πήγα μέχρι το κατώφλι της θειας Ρηνιώς και κει μου γλίστρησε και έσκασε κάτω, και χίμηξαν οι κότες και το κάναν να, και έτσι καρπούζι δεν φάγαμε.

Ιωακείμ: Εσείς, έφαγαν όμως οι κότες.

Άννα: Και ήμουν τόσο χαρούμενη που το πήγαινα στην θειά.

Ιωακείμ: Δεν ήταν τόσο άσχημα τελικά στο νησί.

Άννα: Την μέρα ναι αλλά τα βράδια ατέλειωτα μου φαίνονταν, όλα εκεί τα έκαναν νωρίς, νωρίς ξυπνούσαν, νωρίς τρώγαν, νωρίς πέφτανε για ύπνο, και σάμπως τι άλλο να έκαναν. Και εγώ τι να κανα, έπεφτα και εγώ και τότε γυρνούσαν όλα στο μυαλό μου, όλα τα πριν, η μαμά, ο πατέρας, εσύ, το σπίτι μας, το μαγαζί μας, όλα. Όλα τα φερνα στο μυαλό μου και όσο περνούσε ο καιρός άρχιζα να φοβάμαι πως με ξέχασε ο πατέρας. Είχα ένα μικρό τετραδιάκι και κάθε βράδυ τραβούσα μια γραμμή για κάθε μέρα που περνούσε και όταν τραβούσα δέκα άλλαζα σειρά και ξεκινούσα άλλη δεκάδα, έτσι μου ταν εύκολο το μέτρημα, να μετρώ δεκάδες για πόσες μέρες πέρασαν, έλεγα πχ επτά δεκάδες και τέσσερις γραμμές, εβδομήντα τέσσερις μέρες.

Ιωακείμ: Καλά μπορούσες και πιο εύκολα.

Άννα: Τι εννοείς;

Ιωακείμ: Να κάνεις απλά μια αρίθμηση, να γράφεις κάθε μέρα ένα νούμερο.

Άννα: Ε δεν το σιέφτηγα, παιδί ήμουν, εκεί στην Αμερική τα ξέρετε όλα εσείς.

Ιωακείμ: Καλά, καλά.

Άννα: Εγώ έτσι ήθελα, και όσο αυξάνονταν οι γραμμές τόσο πιο πολύ στριφογύριζα το βράδυ στο κρεβάτι μου και δεν μπορούσα να κοιμηθώ και καμία φορά άκουγε τον σουμιέ που έκανε θόρυβο η θειά και ερχόταν στο πλευρό μου να με παρηγορήσει, "κοιμήσου κοιόνα μου και κοντεύει η μέρα που θα ρθει ο πατέρα σου να σε πάρει, κοιμήσου και μην το τυραννείς το μυαλό σου". Και κείνη η μέρα ξημέρωσε μετά από πεντακόσιες εξήντα δύο γραμμές, μεσημέρι ήταν και μαζεύτηκα σπίτι για το μεσημεριανό και μπαίνοντας τον είδα εκεί, να κάθεται στο τραπέζι με την θειά, και δεν ξέρω ποιος σάστισε πιο πολύ, εγώ που τον είδα ή αυτός που είδε εμένα όπως με είδε, μαυροτσούκαλο απ' τον ήλιο και μες στο χώμα. Βαπόρι δεν είχε άλλο την ίδια μέρα, την επομένη η θειά με βάλε σε μια σκάφη και μ' έπλυνε, μ' έντυσε μου έπλεξε και δυο κοτσιδες και μ' ετοίμασε για το ταξίδι. Όταν βγήκαμε στο κατώφλι να χαιρετηθούμε με σταυροφίλησε και έβγαλε από την τσέπη της το μενταγιόν της μάνας μας, να αυτό *(το βγάζει μέσα από τα ρούχα που το φοράει και του το δείχνει)* μου το πέρασε στον λαιμό και μου πε "Βάλτο κοιόνα μου να την θυμάσαι την ευχή μου να χεις" και εγώ τότε δεν κατάλαβα. Ο πατέρας σιωπή, πήρε τα χέρια της μόνο στα δικά του και πήγε να της τα φιλήσει μα κείνη δεν τον άφησε. Η θειά στάθηκε και να σφουγγίζει τα μάτια της και εγώ με τον πατέρα πιασμένοι χέρι χέρι κατηφορίσαμε το μονοπάτι για το λιμάνι. Γύριναγα θυμάμαι και της κουνούσα το χέρι μα δεν ήξερα ότι δεν αποχαιρετούσα μόνο την θειά αλλά μαζί της και όλα μου τα παιδικά τα χρόνια, γιατί από εκείνη την μέρα έπαψα να είμαι παιδί και ας μην το ξερα.

Ιωακείμ: Δεν τα χαρήκαμε Άννα, δεν προλάβουμε να τα χαρούμε.

Άννα: Ούτε φανταζόμουν εκείνη την στιγμή τι θα ακολουθούσε, ροβόλαγα το μονοπάτι για το λιμάνι και νόμιζα ότι όλα τέλειωσαν, ότι γύριζα στο πριν, στο σπίτι μας.

Ιωακείμ: Για την μητέρα πότε έμαθες;

Άννα: Στο βαπόρι.

Ιωακείμ: Πως;

Άννα: Πως; Εκεί που καθόμασταν, εγώ μασουλούσα σπόρια και έλεγα διάφορα για το τι θα κάναμε τώρα, διάφορα που είχαν και την μάνα μέσα και σένα και όλους μας, στιγμές από την καθημερινότητα που μου χαν λείφει, στιγμές που χα νοσταλγήσει. Ο πατέρας με άκουγε μα δεν μιλούσε, άχνα. Κάποια στιγμή

του λέω, θέλω να μου φέρεις ύφασμα να μου φτιάξει η μαμά ένα φόρεμα με λουλουδία, τότε μόνο γύρισε τα μάτια και μόνο μου πε: Από δω και πέρα θα μαςτε οι δυο μας, εγώ τον κοιτούσα, δεν καταλάβαινα και το έκανα ακόμα πιο δύσκολο και αυτός ξεροκατάπιε και μου λέει, δεν θα χουμε την μητέρα σου πια, ούτε εγώ, ούτε εσύ, οι δυο μας θα μαςτε και το ίδιο θα την αγαπάμε και ας μην είναι μαζί μας. Και εγώ το μόνο που βρήκα να του πω ήταν ότι εγώ δεν είπα τίποτα σε κανέναν, τίποτα δεν είπα και αφού δεν είπα πως την βρήκαν και μου γλίστρησε και το σακούλι με τα σπόρια και σιόρπισαν στο κατάστρωμα.

Ιωακείμ: Όπως σιόρπισε και η ζωή μας.

Άννα: Και ούτε τα σπόρια μαζέψαμε ούτε ξαναμιλήσαμε μα μείναμε και οι δυο να κοιτάμε την θάλασσα με το ίδιο βλέμμα που είχαν οι άνθρωποι χθες στις φωτογραφίες.

Ιωακείμ: Και εγώ το έμαθα μήνες μετά.

Άννα: Δεν θα άλλαζε κάτι.

Ιωακείμ: Ο πατέρας;

Άννα: Τίποτα, απλά καθόταν δίπλα μου, και εγώ, πάλι δεν έκλαψα, τόσους μήνες την έκλαιγα σαν πεθαμένη, είχα μπερδευτεί πια, δεν ήξερα πότε να κλάψω.

Ιωακείμ: Και μετά ξεινήσε η ζωή στην Αθήνα.

Άννα: Όχι αμέσως.

Ιωακείμ: Τι εννοείς;

Άννα: Δεν πήγαμε στην Αθήνα, στην Αθήνα καταλήξαμε.

Ιωακείμ: Νόμιζα..

Άννα: Νόμιζες, μην μου τα θυμίζεις αν είχες μείνει λίγο σε κανένα ταξίδι θα χες μάθει και πως καταλήξαμε.

Ιωακείμ: Θεσσαλονίκη;

Άννα: Ναι.

Ιωακείμ: Νόμιζα ότι είχε τελειώσει όλο αυτό όσο εσύ ήσουν στο νησί, ότι ο πατέρας είχε βρει τρόπο να φτιάξει μια ζωή στην Αθήνα.

Άννα: Να φτιάξει ζωή; Είχε τελειώσει η ζωή για αυτόν.

Ιωακείμ: Και γιατί δεν μείνατε Θεσσαλονίκη;

Άννα: Ξένοι πήγαμε στην Θεσσαλονίκη, τα ακούς, ξένοι στην πόλη μας μα και ξένοι στο βιός μας, στο σπίτι μας.

Ιωακείμ: Γιατί ξένοι; Ξένοι εκεί που ζούσαμε.

Άννα: Ζούσαμε Ιωακείμ μα πια δεν μπορούσαμε, τίποτα δεν ορίζαμε, τίποτα σου λέω.

Ιωακείμ: Νόμιζα..

Άννα: Νόμιζες, εσύ νόμιζες πάντα.

Ιωακείμ: Δεν πούλησε ο πατέρας το σπίτι; Το μαγαζί;

Άννα: Ποιο σπίτι και ποιο μαγαζί τι να σου λέω τι αντικρίσαμε.

Ιωακείμ: Έτσι πίστευα, με αυτά τα λεφτά πίστευα ξεινήσατε την ζωή σας στην Αθήνα.

Άννα: Πως; Το μαγαζί το βρήγαμε μισοκαμένο και ρημαγμένο, όχι εμπόρευμα και τόπια, ούτε ραφια δεν είχε, ούτε τον πάγκο του πατέρα, τα τεφτέρια του με τις δόσεις, τις μεζούρες και τα ψαλίδια του, τίποτα, ρημαγμένα όλα και οι τζαμαρίες σπασμένες και κλεισμένες οι τρύπες με κάτι παλιοσάνιδα και μέσα ένας άγνωστος σε μια γωνιά να κάνει τον τσαγκάρη.

Ιωακείμ: Ποιος ήταν αυτός;

Άννα: Μ' άφησε στην πρώτη γωνιά ο πατέρας εκεί που ταν ένας που λουστράριζε έπιπλα, τον θυμάσαι.

Ιωακείμ: Ναι πως.

Άννα: Ε μ αφήνει εκεί και πάει προς τα κει, σε λίγο φωνές και κείνος ο άγνωστος να βρίζει και να φωνάζει στον πατέρα να φύγει, διάφορα του λεγε, δεν τα καταλάβαινα όλα, έβριζε, φώναζε, βλέπω τον πατέρα με σκυμμένο το κεφάλι να γυρίζει, να πιάνει το χέρι μου για να φύγουμε και αυτός ακόμα να φωνάζει.

Ιωακείμ: Και τι ήταν;

Άννα: Δεν ξέρω αλλά κατάλαβα ότι δεν είχε σκοπό να φύγει από εκεί μέσα, όσο μείναμε εκεί γύρω συναντήσαμε δυο τρεις που χαν τότε και αυτοί μαγαζιά,

ο πατέρας έκανε να τους μιλήσει μα δεν γύρισαν καν το κεφάλι, σαν να μην τον ξέραν που ακόμα και εγώ θυμόμουν τα πρόσωπα τους.

Ιωακείμ: Οι άλλοι; Τα υπόλοιπα μαγαζιά;

Άννα: Πολλά κλειστά, καμένα ή σπασμένα, όπως μάθαμε όλα δικών μας.

Ιωακείμ: Οι Γερμανοί;

Άννα: Όχι.

Ιωακείμ: *(Την κοιτάζει με απορία περιμένοντας μια απάντηση)*

Άννα: Ντόπιοι.

Ιωακείμ: Γιατί;

Άννα: Πλιάτσικο, πολλοί πίστεψαν ότι δεν θα ξαναγυρίσει κανένας δικός μας, συναντήσαμε στην κάτω γειτονιά έναν γνώριμο του πατέρα, με κείνον μίλησαν, μην φανταστείς δυο λόγια, αυτός μας είπε για το πλιάτσικο και για το δικό μας μαγαζί, νύχτα καναν γιουρούσι, σπάζανε και τραβούσαν ότι προλάβαινε ο καθένας, πολλές φορές μπουμπούνιζαν και καμιά φωτιά μην μείνει κάνα ίχνος.

Ιωακείμ: Μα, είχε φίλους πριν, τόσους πελάτες.

Άννα: Πριν, πριν ήταν όλα αλλιώς, αγρίμια γίναν οι άνθρωποι, ποιος θα ζούσε απ τις σάρκες των άλλων.

Ιωακείμ: Οι δικοί μας;

Άννα: Ποιοι δικοί μας, ελάχιστοι γύρισαν και αυτοί τα ίδια βρήκαν, αποδιωγμένοι μες στις περιουσίες τους και σάματις ήταν καλά και όσοι γύρισαν, με το θανατικό μες τα ρουθούνια τους, σκόρπιοι άνθρωποι, διαλυμένοι, με μαγιά το τίποτα να ξαναπιάσεις να ζεις.

Ιωακείμ: Το σπίτι μας, πήγατε στο σπίτι μας;

Άννα: Πήγαμε και κει και μια από τα ίδια, δεν είχε αλλάξει τίποτα σε αυτό και εγώ χάρηκα, μήτε φωτιές μήτε σπασμένα τζάμια, νόμιζα θα γυρίζαμε το κλειδί και όλα θα ταν όλα εντάξει, σαν φτάσαμε σχεδόν από κάτω είδα το παράθυρο στον πάνω όροφο ανοιχτό και ο αέρας να κουνάει την κουρτίνα που χε βγει έξω από αυτό και τότε έπιασε η καρδιά μου να χτυπάει και ας μου χε πει ο πατέρας ότι η μάνα πέθανε, εμένα χτυπούσε η καρδιά μου γιατί ποιος να ταν άλλος μες στο σπίτι μας, ποιος να αέριζε το σπίτι μας.

Ιωακείμ: Και δεν το αέριζε η μάνα.

Άννα: Ο Πατέρας χτύπησε το μπρούτζινο χεράκι, μια, δυο, τρεις, κανέννας δεν αποκριθήκε ενώ ακούγαμε από μέσα θόρυβο, κάποιος ήταν, συνέχισε ο πατέρας να το χτυπά και τότε βγήκε ένας αγριεμένος να φωνάζει γιατί χτυπάμε σε ξένα σπίτια και διάφορα τέτοια, ο πατέρας εξεργάγη, ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που τον είδα έτσι, ένα θηρίο, που άρχισε να φωνάζει και αυτός "είναι το σπίτι μου, δικό μου, η ζωή μου είναι αυτό το σπίτι" και διάφορα τέτοια, ώσπου μαζευτήκαν και άλλοι και τελικά ο άλλος άρχισε να χτυπάει τον πατέρα και οι άλλοι τους χώρισαν και εκείνος μπήκε στο σπίτι μας που έλεγε δικό του και εμείς φύγαμε από το σπίτι μας και πήγαμε αρκετά πιο κάτω, καθίσαμε σε δυο σκαλοπάτια και το βλέπαμε στο βάθος.

Ιωακείμ: Τι κάνατε εκεί;

Άννα: Ο πατέρας δεν ήθελε να φύγει.

Ιωακείμ: Τι ήθελε;

Άννα: Την ραπτομηχανή της μάνας.

Ιωακείμ: Την ραπτομηχανή;

Άννα: Ναι, εκεί που καθίσαμε είπε, "πρέπει να πάρουμε την ραπτομηχανή της μάνας σου"

Ιωακείμ: Μα την ραπτομηχανή;

Άννα: Κατάλαβα ότι δεν θα φεύγαμε αλλιώς, είχαμε μείνει πάνω από μια ώρα στα ξένα σκαλοπάτια και τότε σηκώνομαι και κατευθύνομαι προς το σπίτι, ο πατέρας δεν με εμπόδισε ούτε με ρώτησε που πάω, φτάνω και χτυπάω, με τις πολλές βγήκε αυτός πάλι και αρχίζει τα "φύγε, τράβα βρες τον πατέρα σου κτλ" Εγώ στάθηκα μπροστά του, τον κοιτάζω και αρχίζω να του λέω "σας παρακαλώ δώστε μου τουλάχιστον την ραπτομηχανή της μάνας μου, πέθανε η μάνα μου και σε αυτή με μάθαινε να ράβω, ορφανή είμαι" και εκεί στο ορφανή είμαι έμπηξα και τα κλάματα γιατί πάντα τα έμπηζα σε αυτό τόσους μήνες στο νησί. Αυτός μου κλείσε την πόρτα μα εγώ συνέχιζα να την χτυπώ. Σε κάνα πεντάλεπτο ξανάνοιξε και είπε ότι αν δεν φύγω θα μου τις βρέξει, όπως το λέγε όμως από πίσω του βγήκε μια γυναικά με την ραπτομηχανή της μάνας στα χέρια, τον προσπερνάει και έρχεται και την ακουμπά κάτω δυο βήματα απ τα πόδια μου, δεν σήκωσε το βλέμμα να με δει παρά μονάχα την ακούμπησε κάτω και έφυγε.

Ιωακείμ: Δεν φοβήθηκες;

Άννα: Τώρα που το σκέφτομαι δεν ξέρω, δεν ξέρω που βρήκα το θάρρος.

Ιωακείμ: Και τι έκανες τότε;

Άννα: Επειδή δεν μπορούσα να την σηκώσω άρχισα να την σπρώχνω, ώσπου με φτάσε ο πατέρας, σήκωσε την μηχανή και φύγαμε και βγήκαμε από τα κεντρικά τα μέρη και σαν απομακρυνθήκαμε αρκετά και πλέον δεν είχε σπίτια παρά κάτι ερημιές εκεί κάπου βρήκε ένα παλιοσίδερο, το πιασε στα χέρια, γονάτισε, έβγαλε το καπάκι της μηχανής και άρχισε να χτυπά την ξύλινη βάση της και γω να αναρωτιέμαι μα τι την ήθελε αφού είχε σκοπό να την σπάσει και τότε ανοίγει από το πλάι και χυθήκαν κάτω λίρες, τις μάζεψε και αφού γέμισε τις τσέπες και τον κόρφο του, πήρε στο να χέρι την μηχανή και στ άλλο εμένα και βγήκαμε απ την πόλη.

Ιωακείμ: Λίρες.

Άννα: Με αυτές πιάσαμε την ζωή μας στην Αθήνα, με αυτές αγόρασε δυο διπλανά οικοπέδα, με αυτές έφτιαξε και τρία δωμάτια σπίτι τότε, με αυτές αγόρασε και το πρώτο εμπόρευμα και έκανε τον πλανόδιο πωλητή, αυτές μας ζήσαν αλλιώς θα μασταν χαμένοι.

Ιωακείμ: Μάλλον πήγαιναν καλά οι δουλειές του πατέρα πριν τον πόλεμο.

Άννα: Ευτυχώς γιατί με το διπλανό οικοπέδο όλοι βολευτήκαμε, αυτό δώσαμε αντιπαροχή το εξήντα οκτώ και πήραμε τα δυο διαμερίσματα, γιατί ο πατέρας δεν ξανάγινε ίδιος και αν δεν είχαμε και κείνα τα νοίκια δεν ξέρω πως θα ζούσαμε.

Ιωακείμ: Αφού το σκέφτηκε.

Άννα: Ποιος; Ο πατέρας;

Ιωακείμ: Ε ποιος;

Άννα: Αν περίμενα εγώ από τον πατέρα και απ τον Γιώργη θα πεινούσαμε τώρα, εγώ τα κανόνισα και ας μην θέλανε και οι δυό.

Ιωακείμ: Μόνη;

Άννα: Γιατί ήθελα και παρέα;

Ιωακείμ: Δεν στο χα.

Άννα: Αν έμενα το κουτορνίθι που μούνα θα χαμε πεινάσει τ'ακούς, κανέναν δεν ερώτησα, ήθελε ο πατέρας το οικόπεδο να βγαίνει να λιάζεται, ολάκερη αυλή έχουμε του είπα και αν δε σε φτάνει βγες στον δρόμο και κάνε πάνω κάτω έως να μην σε βασιτούν τα πόδια σου αλλά το οικόπεδο ξέχνα το.

Ιωακείμ: Δεν αντέδρασε;

Άννα: Δεν τον άφησα, και τι να αντιδράσει, άβουλος ήταν, δεν ήταν ο πατέρας που θυμάσαι. Άβουλος και ο Γιώργης, πως θα μεγάλωναν τα παιδιά; Είχα έναν, τους έκανα δύο.

Ιωακείμ: Ούτε που με ρώτησε ποτέ, πως μεγάλωσα; Πως πορεύτηκα;

Άννα: Δεν ήταν ίδιος σου λέω, με κανέναν δεν μιλούσε, μόνο τα βασιικά, ούτε με τα εγγόνια του δεν είχε πολλά πολλά, τα αγαπούσε το νιωθα μα δεν έπιανε κουβέντες.

Ιωακείμ: Μισός ήταν χωρίς την μητέρα.

Άννα: Ήταν.

Ιωακείμ: Την αγαπούσε.

Άννα: Έτσι έδειχνε.

Ιωακείμ: Όχι έδειχνε, την αγαπούσε, θυμήσου πως της μιλούσε.

Άννα: Ήθελε να βρεθεί εδώ, δεν ξέρω πως το φανταζόταν αλλά αυτό έλεγε, *“εκεί να με πας, εκεί με την μάνα σου, μόνο τότε θα ηρεμήσει η ψυχή μου.”*

Ιωακείμ: Δεν ένιωσα να με νοιάζεται, μάλλον δεν κατάλαβα αν με νοιάζεται για να το πω σωστά.

Άννα: Δεν τον έζησες μετά, δεν ήταν μόνο με σένα έτσι, έτσι ήταν μ όλους.

Ιωακείμ: Δεν μ' ένοιαζε για τώρα, για τότε λέω, τότε που ήμουν παιδί.

Άννα: Σου πα πως ήμασταν εδώ.

Ιωακείμ: Ήμουν παιδί.

Άννα: Ήξερε ότι ήσουν σε δικά μας χέρια.

Ιωακείμ: Όχι τα δικά του όμως, προσωρινά με έστειλε και αυτό κατάντησε μια ζωή.

Άννα: Μπορούσες να ρθεις όταν τελείωσες με τις σπουδές.

Ιωακείμ: Δεν ήθελα τότε.

Άννα: Δεν ήθελες;

Ιωακείμ: Όχι Άννα, πάλι ένας ξένος θα ήμουν, ένας ξένος πήγα εκεί και ένας ξένος θα ερχόμουν εδώ, ένας ξένος που δεν τον κάλεσε κανείς.

Άννα: Γιατί το λες;

Ιωακείμ: Πόσες φορές να ξεριζωθώ; Πόσες αντέχει κάποιος .

Άννα: Όσες χρειαστεί.

Ιωακείμ: Όχι Άννα, όταν πια μπήκα στο πανεπιστήμιο το αποφάσισα, εκεί θα ήταν η πατρίδα μου, και πόσο έζησα εδώ;

Άννα: Δεν νοστάλγησες;

Ιωακείμ: Δεν είχα μνήμες για να νοσταλγήσω, δεν έφταναν, πώς να νοσταλγήσεις χωρίς μνήμες.

Άννα: Αν είχες προσπαθήσει.

Ιωακείμ: Δεν ήθελα, δεν ήθελα πια και να σου πω και κάτι και μην με παρεξηγείς, δεν με αγγίζουν πια αυτές οι μνήμες, θαμμένες είναι, όπως δεν θέλω να μαθαίνω για όσα έγιναν μετά, ποτέ δεν κάθισα να διαβάσω τι έγινε εδώ μετά, σκληρό μα δεν με άγγιζε, σαν να άκουγα για οποιοδήποτε άλλο μέρος, να προχωρήσω ήθελα και να τα αφήσω όλα πίσω, γι' αυτό πάλεψα, να τα σβήσω όλα, αν δεν τα έσβηνα θα τα κουβαλούσα σαν βαρίδια, τα έσβησα και εγώ και προχώρησα.

Άννα: Δεν σε παρεξηγώ, τα δίκια σου και εσύ.

Ιωακείμ: Βάλθηκα να αλλάξω την ζωή μου, βάλθηκα να κοιμάμαι με τα βιβλία γιατί κατάλαβα ότι μόνο με σπουδές θα ξεγλιστρούσα από όλο αυτό, διάβαζα, διάβαζα, διάβαζα, μόνο αυτό, ευτυχώς ο θεός μπορεί να ήταν ότι ήταν αλλά με στήριξε οικονομικά, μπορούσε και να μην το είχε κάνει αλλά το έκανε, ήταν στα νοιαξίματα και αυτό. Για μένα; Για να ευχαριστήσει την θεία, δεν το έμαθα μα είχαν ήδη πάψει να με νοιάζουν αυτά.

Άννα: Σκληρυνες, μα νιώθω ότι εγώ σε ξέρω.

Ιωακείμ: Πες το και έτσι. Μόλις κατάφερα και γράφτηκα στο πανεπιστήμιο, τα άφησα όλα πίσω, όλα, ήξερα πια ότι είμαι μόνος, ότι μόνος θα πορευόμουν στην ζωή.

Άννα: Στεναχωριέμαι Ιωακείμ.

Ιωακείμ: Να μην στεναχωριέσαι, εσύ δεν έχεις ευθύνη για όλο αυτό και ούτε σου ζητώ εξηγήσεις, αυτός που θα πρεπε είναι εκεί μέσα *(δείχνει με το βλέμμα την τεφροδόχο του πατέρα τους)* και να μου τις δώσει δύσκολο είναι πλέον.

Άννα: Και για τους δυο.

Ιωακείμ: Αν δεν είχα πάρει αυτή την απόφαση θα είχα βαλτώσει ψάχνοντας τα γιατί, το πένθησα το πριν Άννα, όλα τα πένθησα και βγήκα μπροστά, θα χεις ακούσει που λένε ότι από τις στάχτες ξαναγεννιούνται, αυτό προσπάθησα και εγώ.

Άννα: Μα δεν είναι μόνο οι σπουδές μα μήτε μόνο οι δουλειές Ιωακείμ, καλά τα ταίριαζες εκεί μα κάποια στιγμή οι σπουδές τελειώνουν και οι καριέρες χτίζονται και τότε, ξέρεις μόνο τι δεν τελειώνει; Οι άνθρωποι Ιωακείμ, οι άνθρωποι.

Ιωακείμ: Δεν είχα χρόνο για άλλα.

Άννα: Εμένα δεν με ξεγελάς.

Ιωακείμ: Μπόρεσα και χωρίς.

Άννα: Δεν με ξεγελάς σου λέω, μπορεί μικρά να χωρίσαμε μα δεν με ξεγελάς.

Ιωακείμ: Ξέρεις καλύτερα εσύ από εμένα;

Άννα: Θυμάμαι, εγώ δεν έσβησα τις θύμησες,

Ιωακείμ: Τι θες να πεις;

Άννα: Σε θυμάμαι, μικρό να περπατάς και να προσέχεις μην πατήσεις καμιά μυρμηγκοφωλιά και σαν ξεχνιόμουν εγώ να κάνεις έναν σαματά.

Ιωακείμ: Και τι με αυτό;

Άννα: Πόσα βράδια έως να σε πάρει ο ύπνος δεν ψιθύριζες διάφορα παλεύοντας να στήσεις μια κουβέντα με πράγματα της φαντασίας σου.

Ιωακείμ: *(την κοιτάζει).*

Άννα: Σιληρός θέλεις να δείχνεις μα πόσο να σιληρώνει κάποιος που περπατά και σιέφτεται αν καμιά ζωή σκοτώσει .

Ιωακείμ: Εσύ αυτές τις φιλοσοφίες που τις έμαθες;

Άννα: Δεν χρειάστηκε, βλέπω.

Ιωακείμ: Μάλιστα.

Άννα: Μα πες μου .

Ιωακείμ: Τι να σου πω;

Άννα: Τόσα χρόνια μόνος.

Ιωακείμ: Μα τα είπαμε.

Άννα: Τι είπαμε; δεν είπαμε.

Ιωακείμ: Άννα.

Άννα: Ξέρω αλλά και εγώ καημό το χω, με πονάει να σε σιέφτομαι μόνο.

Ιωακείμ: Συμβαίνουν αυτά.

Άννα: Ναι δεν λέω αλλά γιατί;

Ιωακείμ: Βρε Άννα .

Άννα: Τα βάζω κάτω μα δεν μου βγαίνουνε.

Ιωακείμ: Ποια;

Άννα: Τα χρόνια, τόσα χρόνια μόνος.

Ιωακείμ: Μα δεν είναι μόνοι πάντα όσοι δεν παντρεύονται.

Άννα: Άρα να, γιατί δεν το λες και σε μένα, μην σε σιέπτομαι μόνο.

Ιωακείμ: Μα δεν είπα κάτι.

Άννα: Είπες να τώρα δα είπες.

Ιωακείμ: Μια διαπίστωση μόνο.

Άννα: Και εσύ; Δεν ήσουν πάντα μόνος; Ε;

Ιωακείμ: Μα έχει σημασία;

Άννα: Τι ήσουν;

Ιωακείμ: Δεν είπα αυτό.

Άννα: Δεν ήσουν.

Ιωακείμ: Δεν ήμουν.

Άννα: Και τώρα που είναι;

Ιωακείμ: Ποιος;

Άννα: Αυτός.

Ιωακείμ: Ποιος αυτός;

Άννα: Αυτός, αυτός που σου έδωχνε την μοναξιά.

(παύση)

Ιωακείμ: (Σιγανά) Ήξερες;

Άννα: Ένωθα.

Ιωακείμ: Δεν το φανταζόμουν ποτέ.

Άννα: Τι;

Ιωακείμ: Ότι εμείς.

Άννα: Τι εμείς;

Ιωακείμ: Ότι θα συζητούσαμε αυτό.

Άννα: Γιατί;

Ιωακείμ: Είναι περίεργο.

Άννα: Γιατί;

Ιωακείμ: Γιατι; Γιατι; Γιατι; Δεν ξέρω δεν περίμενα αυτή την συζήτηση, δεν περίμενα αυτή την εξέλιξη.

Άννα: Ιωακειμ.

Ιωακείμ: Μην με κοιτάξεις σε παρακαλώ για λίγο.

Άννα: Μα...

Ιωακείμ: Σε παρακαλώ.

Άννα: Συγγνώμη δεν ήθελα.

Ιωακείμ: Σε παρακαλώ για λίγο, δεν φταις εσύ, ούτε για αυτό φταις.

Άννα: Ούτε εσύ, και ξέρεις γιατί; Γιατί δεν υπάρχει φταίξιμο για αυτό.

Ιωακείμ: Ντρέπομαι και είναι περίεργο, ποτέ δεν σιέφτηρα ότι θα ξαναγιώσω έτσι, δεν ξέρω γιατί.

Άννα: Γιατί δεν μεγάλωσες, μόνο για αυτό.

Ιωακείμ: Πολλές φορές σκεφτόμουν αυτή την στιγμή.

Άννα: Να γιατί δεν μεγάλωσες! Σαν να σε τράβηξε κάποιος με το ζόρι και να σε πέταξε στον κόσμο των μεγάλων πριν να ρθει η ώρα σου, όπως η θεια Ρηνιώ, μια μέρα πήρε το κατσίκι από την μάνα του σαν ξεπετάχτηκε και το δεσε σε ένα μακρινό δέντρο, να μην την βλέπει, έτσι ξεκίνησε να αρμέγει την κατσίκια, κείνο τις πρώτες μέρες βάλθηκε να βελάζει και να χαλάει τον κόσμο, με τις μέρες σταμάτησε, με τις μέρες σταμάτησε και κεινη να το ψάχνει, έτσι και εσύ σαν αυτό, δεν ξέρω αν θυμόταν μα δεν ξαναφώναξε.

Ιωακείμ: Εσύ πως;

Άννα: Πως;

Ιωακείμ: Πως ήξερες;

Άννα: Κατάλαβα.

Ιωακείμ: Από πότε;

Άννα: Πάντα.

Ιωακείμ: Πάντα πως;

Άννα: Πάντα ήξερα, βαθιά μέσα μου ήξερα.

Ιωακείμ: Πως;

Άννα: Αυτό δεν το ξέρω, δεν ξέρω αν επειδή θυμάμαι αυτό το μικρό ευαίσθητο παιδί, αυτό που πρόσεχε μην σιοτώσει κανένα μερμήγκι, που δεν έβγαине να παίξει με τα άλλα παιδιά αλλά κλεινόταν στο δωμάτιο του και ζωγράφιζε εικόνες από τις ιστορίες που μας έλεγε ο πατέρας.

Ιωακείμ: Φτάνει αυτό για να ξέρεις;

Άννα: Φτάνει αν είσαι οικογένεια και εμείς ήμασταν.

Ιωακείμ: Άννα εγώ...

Άννα: Δεν χρειάζεται.

Ιωακείμ: Τι;

Άννα: Δεν χρειάζεται κάτι άλλο.

Ιωακείμ: Δεν ξέρω, δεν ήξερα αν μπορούσα...

Άννα: Να μου το πεις.

Ιωακείμ: Αυτό.

Άννα: Είναι συνήθειο βλέπεις οι άνθρωποι να βάζουν χωροφύλακες για τις ζωές των άλλων.

Ιωακείμ: Εσύ;

Άννα: Μονάχος του ορίζει ο καθένας την ζωή και ποια είμαι εγώ για να το κρίνει.

Ιωακείμ: Νιώθω ακόμα να ντρέπομαι.

Άννα: Ντροπή; Για ποιο πράγμα; Ντροπή είναι όλα όσα είδα χθες. Ντροπή δεν είναι γιατί χτυπάει η καρδιά σου. Ντροπή είναι να νιώθεις και να κάνεις ότι δεν ακούς.

Ιωακείμ: Δεν το άκουγα στην αρχή, έκανα ότι δεν το άκουγα και αυτό ερχόταν πιο δυνατά και πιο δυνατά και στο τέλος κερδίζει και αν δεν το αφήσεις να κερδίσει τότε εσύ χάνεσαι .

Άννα: Χορτάσαμε απώλειες, φτάνει.

Ιωακείμ: Έτσι και εγώ.

Άννα: Πότε;

Ιωακείμ: Πότε τι.

Άννα: Πότε κατάλαβες.

Ιωακείμ: Εκεί στο τέλος της σχολής, στο τέταρτο έτος εκεί ήξερα, ήμουν σίγουρος και δεν θα μπορούσα να μην είμαι, στην αρχή καθόταν τέσσερα έδρανα πιο πίσω και με την λήξη του έτους είχε κατέβει δίπλα μου.

Άννα: Αχ βρε Ιωακείμ.

Ιωακείμ: Τώρα τα ξέρεις όλα.

Άννα: Και εκείνοι, ο Τζέρι και ο άλλος ο αχώνευτος ήταν;

Ιωακείμ: Μόνο ο Τζέρι.

Άννα: Ευτυχώς.

Ιωακείμ: Τελειώσαμε με αυτό;

Άννα: Με αυτό ναι.

Ιωακείμ: Έχουμε και άλλα;

Άννα: Ε έχουμε.

Ιωακείμ: Τι;

Άννα: Να πώς να στο πω.

Ιωακείμ: Τι;

Άννα: Δεν ξέρω, δεν ξέρω από πού να το πιάσω.

Ιωακείμ: Ποιο;

Άννα: Δεν ξέρω αλλά με τυραννάει.

Ιωακείμ: Ναι τι;

Άννα: Να τώρα εσύ μου άνοιξες τα δικά σου και γω.

Ιωακείμ: Εσύ τι; Θα με σκάσεις.

Άννα: Να και εγώ, δεν ξέρω αν, αλλά κάτι έχω και εγώ που κουβαλάω και δεν μπορώ.

Ιωακείμ: Ε πες μου.

Άννα: Ο πατέρας.

Ιωακείμ: Ε τι;

Άννα: Να σαν να μην τον έμαθα.

Ιωακείμ: Τι εννοείς;

Άννα: Τα νέα του τα ξέρεις, στα λεγα.

Ιωακείμ: Ναι.

Άννα: Μα είναι κάτι που σου κρυψα, δεν μπορούσα να στο πω μα και να το κουβαλάω μονάχη και πάλι δεν μπορώ, θα σιάσω.

Ιωακείμ: Ε πες μου πριν σιάσεις εμένα.

Άννα: Θα στο πω για δεν αντέχω.

Ιωακείμ: Ε άντε.

Άννα: Θυμάσαι πως έγινε το κακό, στα πα.

Ιωακείμ: Ναι.

Άννα: Ε εκείνο το βράδυ, πριν γίνει το κακό είχα πάει στο δωμάτιο του, πήγαινα κάθε βράδυ να καθίσω λίγο δίπλα του, τον είχα ταΐσει από νωρίτερα, όχι πως έτρωγε και τίποτα, τον είχα ταισμένο που λες και πήγα να του πάω ένα τσάι να του δώσω καμιά κουταλιά γιατί λίγο ο χειμώνας που έμπαινε, σαν να είχε φιλοκρυσώσει, πήρα και το οινόπνευμα μαζί να τον τριψω λίγο, το νιωθα ότι τον ευχαριστούσε αυτό. Ε αφού τον έτριψα τον σήκωσα να καθίσει λίγο στην καρέκλα και ξεκίνησα να του δίνω καμιά κουταλιά τσάι. Αχ δεν ξέρω Ιωακείμ, δεν ξέρω αν πρέπει.

Ιωακείμ: Άννα, σε παρακαλώ.

Άννα: Μην σε στεναχωρήσω δεν ξέρω.

Ιωακείμ: Άννα ότι κι αν είναι θέλω να ξέρω.

Άννα: Όταν απόπие το τσάι έβαλα το χέρι μου στην τσέπη της ζακέτας και του βγαλα ένα κουτί σπίρτα, πολλές φορές του πήγαινα και καθόμουν και εγώ να τον κοιτάζω μέχρι να τα ανάψει, καμιά φορά του άδειαζα το μισό κουτί και του το δινα λειψό, μην μείνει τόση ώρα εκεί.

Ιωακείμ: Και;

Άννα: Ξεκίνησε ο πατέρας να τα ανάβει ένα ένα όπως έκανε πάντα, να τα ανάβει και να κοιτά την φλόγα σαν να βλεπε τι, δεν ξέρω, και ενώ χρόνια είχε

να μιλήσει, δεν ξέρω και εγώ πως με πιασε κεινη την ώρα, πως ήρθανε οι θύμησες όπως τον έβλεπα και του πα "Αχ βρε πατέρα να λεγες και καμιά ιστορία σαν τότε να μην καίγαν τσάμπα τα σπίτια" Και τότε με κοίταζε, γύρισε με κοίταζε και φέλλισε και ξεκίνησε να μιλάει που καλύτερα να μην τον άνοιγε τον στόμα του και ας μην ξανάκουγα ποτέ μου την φωνή του.

Ιωακείμ: Και;

Άννα: Ξεκίνησε να λέει για τότε, τότε που με πήγε έως το καΐκι και με φυγάδευσε, αργα αργά είπε για κείνη την στιγμή και συνέχισε για όλα τα υπόλοιπα, όλα τα μετά, όλα που δεν ήξερα, που δεν ήξερες.

Ιωακείμ: Τι είπε;

Άννα: Όταν την άλλη μέρα κόντευε να γυρίσει στην πόλη του πρόλαβαν ότι οι γερμανοί είχαν ξεκινήσει να χτυπάνε σπίτια δικών μας στα γκέτο, μπήκε από την ανατολική πλευρά της πόλης που εκεί λιγότερους είχε δικούς μας έως και κανέναν, εμείς τότε το σπίτι μας ήταν στην Αγίας Παρασκευής, λιγότεροι οι Εβραίοι και εκεί μα είχαμε πια χωροφύλακες και έλεγχαν τις εξόδους, αυτούς λάδωσε ο πατέρας και βγήκαμε χωρίς το κίτρινο άστρο την προηγούμενη την μέρα. Όσο πλησίαζε μου πε θόλωσε για το πώς στο σπίτι θα ξαναπήγαινε και αν θα μπορούσε πάλι με την μάνα να ξαναβγει, είχε πληρώσει και περίμενε πλαστά χαρτιά πως βαφτιστεί είχαν χριστιανοί μα ακόμα δεν τα είχε, αν είχες τέτοια έγγραφα εγγίτωνες τότε. Τα χε σχεδιασμένα όλα μα τώρα στο τέλος δεν του βγαίνουν. Πλησίασε μου πε στην περιοχή, μα τα πόδια του δεν τον κρατούσαν να κάνει βήμα παραπέρα, στο μυαλό του εκείνη είχε μα τα πόδια του δεν τον πηγαίνουν, έκανε να κινήσει μα δεν, σκεφτόταν, και αν δεν ξαναδεχτούν το λάδωμα οι χωροφύλακοι, και αν έχουν φτάσει οι γερμανοί. Με κείνες και κείνες τις σκέψεις τυραννούσε τον μυαλό του και τρέχανε οι ώρες και απόφαση δεν έπαιρνε μα και όταν πήγαινε να σηκωθεί τρέμαν τα πόδια του από φόβο, λυγούσαν και δεν μπορούσαν να τον βαστήξουν, βρήκε ένα μέρος να κρυφτεί σε ένα βαρελάδικο, χώθηκε μου πε κει και να τρελαθεί έβαλε ο νους του και όσο περνούσε η ώρα τόσο τον εαυτό του κατηγορούσε για την αργοπορία και τόσο σκεφτόταν ότι τώρα να, θα είχε τελέψει αν εκείνη την ώρα είχε πάει κατευθείαν. Με κέρδισε ο φόβος μου πε, με νίκησε, θεριό έγινε μπροστά μου και εγώ τίποτα. Έμεινε εκεί ώρες παραδομένος στον φόβο, με τον φόβο κούρνιασε και με τον φόβο τον βρήκε το φως της μέρας.

Ιωακείμ: Θα μπορούσε.

Άννα: Θα, με αυτό το θα πλαγιάζω πια εγώ.

Ιωακείμ: Μετά, είπε μετά.

Άννα: Είπε, με το ξημέρωμα τον σήκωσαν τα πόδια του και τράβηξε από στενά προς τα δυτικά της πόλης, κρυφά έφτασε κοντά στον σταθμό των τρένων, είδε στο βάθος τα συρματοπλέγματα και μέσα στοιβαγμένοι άνθρωποι σε φάλαγγες και εκεί νόμιζε πως την είδε, μα νόμιζε θαρρώ εγώ, πώς να ξεχωρίσεις από απόσταση μέσα σε τόσο κόσμο. Επέμενε όμως ότι την είδε να στέκει εκεί μέσα στο πλήθος ασάλευτη με τις σιάλες στα μαλλιά της αναμμαλισμένες, μια ξύλινη βαλιτσούλα στο χέρι και τους λευκούς γιακάδες σαν έτοιμη για βόλτα, την τελευταία βόλτα.

Ιωακείμ: Ο πατέρας, πως μπόρεσε; Ένας δειλός.

Άννα: Και έτσι συνέχισε και αυτός τα λόγια του, ένας δειλός είμαι μου λέει, δειλός που δεν της άξιζα, αυτή στεκόταν εκεί όρθια και μένα ο φόβος μου κοίφει τα πόδια, δεν μου πρεπε ζωή και ούτε άλλο θέλω. Αυτό με τρώει τόσα χρόνια, αυτή η σκέψη και μπορεί αυτή να μην ζει μα και εγώ μαζί της πέθανα εκείνη την μέρα και πεθαίνω κάθε μέρα και ούτε ζήτησα τόση ζωή να ζήσω μα μάλλον με αυτό και τιμωρούμε, κάθε μέρα να πεθαίνω από δειλία και ντροπή.

Ιωακείμ: Θα μπορούσε, Άννα θα μπορούσε.

Άννα: Και τέλεψε τις κουβέντες του με μια λέξη πια, δειλός δειλός δειλός, κόλλησε να λέει αυτό.

Ιωακείμ: Πως μπόρεσε τόσα χρόνια, πως μπόρεσε να το κρύψει.

Άννα: Γι'αυτο σου λέω σάμπως να μην τον έμαθα τελικά.

Ιωακείμ: Και αν όχι εσύ ποιος;

Άννα: Και τότε θυμήθηκα, τότε που πήγαμε στο σπίτι μας και έγινε ο τσακωμός και πέσανε να τους χωρίσουν ένα φώναξε "Τότε κότεφες, τώρα θυμήθηκες πως είσαι άντρας; Τι να το κάνεις το σπίτι τώρα; Ντουβάρια σκέτα είναι" Και τότε δεν κατάλαβα μα τώρα καταλαβαίνω γιατί του το πε.

Ιωακείμ: Έμεινε από την μια μέρα έως την άλλη να σκέπτεται αν θα την σώσει, ποια; Την μάνα, την μάνα μας.

Άννα: Γι'αυτό να μερώσω δεν μπορώ από τότε.

Ιωακείμ: Δεν το πιστεύω, πως μπόρεσε.

Άννα: Άλλος, σαν να τοκανε ένας άλλος μου φαίνεται, σαν να μην μιλάμε γι' αυτόν.

Ιωακείμ: Τελικά ποιος τον έμαθε τον πατέρα, εγώ δεν πρόλαβα αλλά και εσύ που τον έζησες μια ζωή.

Άννα: Δεν ξέρω, όταν τελείωσε και πια μονολογούσε μόνο ότι είναι δειλός είχα μείνει να τον κοιτώ και να αναρωτιέμαι πως γίνεται, πως γίνεται να ναι αυτός ο πατέρας, να ναι αυτός ο ίδιος που όταν την έβλεπε φωτιζόταν το πρόσωπο του.

Ιωακείμ: Είπε τίποτα άλλο;

Άννα: Όχι, μόνο την λέξη δειλός έλεγε και ξανάλεγε όλο και πιο σιγά τόσο που σβήστηκε απ τα χείλη του.

Ιωακείμ: Εσύ;

Άννα: Εγώ δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα εκεί να τον κοιτώ, κάποια στιγμή ένιωσα ένα βάρος, σαν να με πνιγε εδώ στο στήθος, σαν να μου κοβόταν η ανάσα, σηκώθηκα άνοιξα την πόρτα και βγήκα έξω σαν την τρελή.

Ιωακείμ: Που πήγες;

Άννα: Ούτε ήξερα που πήγαινα, τα πόδια μου με πήγαιναν μα δεν ήξερα που, με την ώρα βρέθηκα στον σταθμό, εκεί που πήγαινα λεύτερη και ξανάκατσα εκεί, στο παγκάκι που καθόμουν τότε και όλα περάσαν απ το μυαλό μου, και μπροστά μου πάλι αποχωρισμοί και αφίξεις μα εγώ τις αγκαλιές μόνο κοιτούσα γιατί σαν παιδί δεν πρόλαβα να τις χορτάσω και σαν στέρεψαν οι θύμησες έπιασα πίσω να γυρίσω, ούτε ήξερα πόση ώρα έλειπα, σκέφτηκα μην έπαιρνε τηλέφωνο και κάνα παιδί και ανησυχούσε.

Ιωακείμ: Αυτό έγινε;

Άννα: Πριν δυο μήνες.

Ιωακείμ: Τότε δεν ήταν που;

Άννα: Τότε.

Ιωακείμ: Εκεί κοντά;

Άννα: Τότε

Ιωακείμ: Εννοείς εκείνες τις μέρες.

Άννα: Εκείνη.

Ιωακείμ: Εκείνη την μέρα;

Άννα: Εκείνη την μέρα ναι, όταν γύρισα είδα πυροσβεστικά έξω απ το σπίτι, με πρόλαβε η Νίτσα και η Καίτη, δεν μ άφησαν να πλησιάσω, δεν άφηναν και οι πυροσβέστες.

Ιωακείμ: Όταν έφυγες ξεκίνησε η φωτιά;

Άννα: Ναι.

Ιωακείμ: Πως;

Άννα: Όταν φύγαν οι πυροσβέστες και όταν πήραν και το πτώμα του πατέρα μπήκα στο μισοκαμμένο δωμάτιο, η φωτιά είχε ξεκινήσει από την γωνία, εκεί που ήταν το κρεβάτι του και δεν είχε προλάβει να επεκταθεί, εκεί την πρόλαβε η πυροσβεστική, όπως κοιτούσα στα αποκαΐδια είδα στην άλλη πλευρά του δωματίου που του χα την καρτέλα του και ένα τραπεζάκι, πάνω εκεί το μπουκάλι με το οινόπνευμα, εκεί που το χα αφήσει μα ήταν άδειο και το θυμάμαι πως το χα αφήσει στην αρχή του.

Ιωακείμ: Θεε να πεις;

Άννα: Ναι, και το κουτί με τα σπύρτα έλειπε.

Ιωακείμ: Δηλαδή πιστεύεις;

Άννα: Είμαι σίγουρη.

Ιωακείμ: Μόνος;

Άννα: Θα ποτίστηκε με το οινόπνευμα, θα 'κατσε στο κρεβάτι του, θα πήρε και τα σπύρτα και κάπως έτσι.

Ιωακείμ: Κάηκε, μου λες ότι κάηκε μόνος;

Άννα: Έτσι πιστεύω.

Ιωακείμ: Δεν μου το είπες αυτό.

Άννα: Τι να σου πω σάμπως έχει νόημα το πώς;

Ιωακείμ: Δεν τα πιστεύω αυτά που ακούω σήμερα, δεν τα πιστεύω.

Άννα: Στο λέω, έτσι πιστεύω πως γίνανε.

Ιωακείμ: Έβαλε φωτιά στον ίδιο του τον εαυτό;

Άννα: Ναι.

Ιωακείμ: Μα;

Άννα: Τι;

Ιωακείμ: Πως;

Άννα: Σου πα.

Ιωακείμ: Δεν εννοώ αυτό.

Άννα: Τι;

Ιωακείμ: Πως αφού;

Άννα: Αφού τι;

Ιωακείμ: Είπες ότι ποτέ δεν έβγαινες από το δωμάτιο χωρίς τα σπύρτα.

Άννα: *(δεν μιλάει, κοιτάει απέναντι)*

Ιωακείμ: Εσύ το είπες.

Άννα: *(δεν μιλάει, κοιτάει απέναντι)*

Ιωακείμ: Το θυμάμαι που είπες πόσο πρόσεχες πάντα γιατί ήταν επικίνδυνο.

Άννα: *(δεν μιλάει, κοιτάει απέναντι).*

Ιωακείμ: Εέχασες, ξέχασες να τα πάρεις ε; Αυτό είναι. Από την ταραχή σου ξέχασες να τα πάρεις.

Άννα: *(κατεβάζει το κεφάλι).*

Ιωακείμ: Άννα. *(Την κοιτάζει και το βλέμμα του μένει πάνω της).*

Άννα: *(Μετά από αρκετά δευτερόλεπτα)* Ένιωσα σαν να 'σπασαν όλα μέσα μου, σαν μπροστά μου να 'ταν ένας άγνωστος.

Ιωακείμ: Εσείς μια ζωή μαζί.

Άννα: Και; Ξέρω τι σιέψτεσαι.

Ιωακείμ: Εγώ δεν...

Άννα: Δεν με νοιάζει, δεν μ' ένοιαζε εκείνη την ώρα, εκείνη την ώρα σκεφτόμουν μόνο τα χαμένα χρόνια, σαν να πρόδωσε την ζωή μας.

Ιωακείμ: Άννα μην σκέφτεσαι.

Άννα: (Τον κόβει απότομα) Άσε με, άσε με να στα πω, εσύ, ξέρω τι...

Ιωακείμ: (Την κόβει) Εγώ δεν είπα.

Άννα: (Τον κόβει) Ξέρω τι λέω, όμως εκείνη την ώρα έχασα την ζωή μου, εσύ έχεις να λες για αυτή που δεν ζήσαμε μαζί, μα για σκέψου να χάνεις σε μια στιγμή όλη όση έζησες, να 'ναι όλα ένα ψέμα.

Ιωακείμ: Ας μην μιλάμε για χαμένες ζωές.

Άννα: Κείνη την ώρα που πετάχτηκα και βγήκα έξω, τίποτα δεν σκέφτηκα, πετάχτηκα έξω να αποδιώξω όλο κείνο που μου πλάκωσε το στήθος, δεν τ' άντεχα να μουν άλλο εκεί με κείνον τον άγνωστο που πριν μου 'ταν πατέρας.

Ιωακείμ: Δεν σε κατηγορώ.

Άννα: Και να το κάνεις με τα δίκια σου.

Ιωακείμ: Δεν το κάνω.

Άννα: Το σκέφτηκα, εκεί στο παγκάκι το θυμήθηκα, μα δεν γύρισα, κάτι σταμάτησε και μένα, εκείνος λιγοψύχησε μα γω θάρρεψα και 'μεινα κει, με 'τρωγε μα δεν σηκώθηκα για αυτό.

Ιωακείμ: Μην τα σκέφτεσαι.

Άννα: Όλα αλλάξαν, όλα από εκείνη την μέρα, μπορεί να 'μαθα μα με την άγνοια ήμουν ήσυχη.

Ιωακείμ: Καλύτερα να ξέρει κάποιος.

Άννα: Μα όταν αγνοείς κάτι, είναι σαν να ξέρεις, αυτό ξέρεις για αλήθεια.

Ιωακείμ: Ακόμα και όταν έρχονται τα πάνω κάτω, καλύτερα να ξέρεις.

Άννα: Έχασα τον ύπνο μου.

Ιωακείμ: Ξέρεις όμως. Ξέρουμε.

Άννα: Να ησυχάσω δεν μπορώ, με τρώει το γιατί.

Ιωακείμ: Και εμείς τι κάνουμε εδώ, ήρθαμε να κάνουμε την επιθυμία του ενώ αυτός άφησε να την σύρουν μέχρι εδώ.

Άννα: Δεν ξέρω, δεν ξέρω όλα πέρασαν στο μυαλό μου, όλα.

Ιωακείμ: Ας ερχόταν από τότε μαζί της.

Άννα: Πάντα είχα στο νου μου ότι την αγαπούσε, ποτέ δεν το αμφισβήτησα και τώρα μου φύτεψε την αμφιβολία.

Ιωακείμ: Ένας δειλός δεν είναι ικανός να δώσει αγάπη.

Άννα: Ήξερε, ήξερε τι ήταν το καλό, μα λιγοψύχησε.

Ιωακείμ: Αν ξέρεις το καλό και δεν το κάνεις δειλός είσαι.

Άννα: Φοβήθηκε.

Ιωακείμ: Αυτή δεν φοβήθηκε; Τι είπες; Την είδε να στέκει εκεί όρθια, αυτή όρθια και αυτός κρυμμένος. Αυτή έχασε την ζωή της αλλά αυτός κάτι πολυτιμότερο, την τιμή του.

Άννα: Μπορεί να σκεφτόταν εμάς.

Ιωακείμ: Εμένα σίγουρα όχι.

Άννα: Πέθανε τώρα.

Ιωακείμ: Και; Τι είναι ο θάνατος; Διαβατήριο για συγχώρεση;

Άννα: Είπες πόσα άφησες πίσω για να προχωρήσεις και αυτό αν δεν το αφήσουμε βαρίδι θα γίνει.

Ιωακείμ: Θες να εκπληρώσεις την επιθυμία του.

Άννα: Να ξελαφρώσω θέλω, όση ζωή μου μείνει να ναι δική μου μόνο.

Ιωακείμ: Με γύρισε πίσω.

Άννα: Σε πλήγωσε.

Ιωακείμ: Νόμιζα ότι δεν θα μπορούσε να το ξανακάνει.

Άννα: Κάποιοι άνθρωποι είναι πιο αδύναμοι.

Ιωακείμ: Γιατί να λυπηθώ την αδυναμία;

Άννα: Γιατί από μόνη της είναι κουσούρι για όποιον την κουβαλά.

Ιωακείμ: Νιώθω θες να κάνεις αυτό για το οποίο ήρθαμε.

Άννα: Μπορεί να μην σου φαίνεται σωστό τώρα μα αύριο θα ναι.

Ιωακείμ: Τελικά εσύ που τις έμαθες αυτές τις φιλοσοφίες δεν μου είπες.

Άννα: Τίποτα δεν έμαθα εγώ.

Ιωακείμ: Και εμείς θα δείξουμε ανοχή σε ό,τι έκανε; Ανοχή ενώ η μητέρα μας θα μπορούσε να ζει;

Άννα: Δεν υπάρχει ανοχή, είναι νεκρός.

Ιωακείμ: Νεκρός είναι τώρα.

Άννα: Πριν δεν ξέραμε, δεν γνωρίζαμε, τυραννήθηκα και τυραννιέμαι μ' αυτή την σκέψη.

Ιωακείμ: Με πεισμώνει ότι αυτός έζησε μια ζωή με μυστικά και εμείς τώρα πρέπει να εκπληρώσουμε την τελευταία επιθυμία του, να σβήσουμε τις ενοχές του, να τον βάλουμε να σταθεί δίπλα στην μητέρα, σαν ίσος.

Άννα: Πουθενά δεν τον βάζουμε.

Ιωακείμ: Δεν ξέρω, δεν μπορώ να σκεφτώ, πεισμώνω που πρέπει να αποφασίσω.

Άννα: Εμείς αποφασίζουμε.

Ιωακείμ: Ακόμα και νεκρός μας βάζει να πάρουμε αποφάσεις.

Άννα: Η τελευταία.

(Μικρή παύση, η Άννα ασάλευτη, ο Ιωακείμ δείχνει να τυραννιέται με τις σκέψεις)

Ιωακείμ: *(Σηκώνεται όρθιος, περπατάει)* Δεν μπορώ, δεν μπορώ να σκεφτώ τι πρέπει, πάω να ανοίξω λίγο την πόρτα να δω τι γίνεται έξω ξεχαστήκαμε εδώ μέσα ούτε ξέρω πόση ώρα.

Άννα: Δεν υπάρχει πρέπει.

Ιωακείμ: *(Ανοίγοντας την πόρτα)* Σταμάτησε, η βροχή σταμάτησε.

Άννα: Χαμπάρι δεν πήραμε.

Ιωακείμ: Και τώρα;

Άννα: Πάμε να βγούμε.

Ιωακείμ: Και τι θα κάνουμε;

Άννα: Πάμε να περπατήσουμε, να μου δείξεις το ποτάμι, να καθαρίσει λίγο το μυαλό μας.

Ιωακείμ: Πάμε, δεν θέλω να μείνω άλλο εδώ μέσα.

(Γαίρνουν τις ομπρέλες τους, την τεφροδόχο και βγαίνουν)

Σκηνή 2^η

Ο Ιωακείμ και η Άννα στέκονται μπροστά στο ποτάμι, έχοντας το βλέμμα τους στραμμένο προς αυτό χωρίς να κοιτιούνται μεταξύ τους, ακούμε ήχους εξοχής, θρόισμα φύλων, πουλιά. Κανένας δεν μιλάει για αρκετή ώρα.

Άννα: Πόσο ήσυχα κυλάει, σχεδόν αθόρυβα.

Ιωακείμ: Είναι όμορφα.

Άννα: Άκου, άκου τα πουλιά.

Ιωακείμ: Για ακούω.

Άννα: Δεν έχω ξαναπάει σε όχθη ποταμού.

Ιωακείμ: Ποτέ;

Άννα: Ποτέ.

Ιωακείμ: Κοίτα εκεί.

Άννα: Που;

Ιωακείμ: Να εκεί απέναντι, δίπλα από τα δέντρα.

Άννα: Εκεί; *(δείχνει με το χέρι της)*

Ιωακείμ: Ναι, κοίτα μια αγελάδα με το μικρό της.

Άννα: Ναι, ναι, το βλέπω. Ήσυχος τόπος.

Ιωακείμ: Γαλήνιος.

Άννα: Την πόλη δεν είδα.

Ιωακείμ: Θα την δεις το βράδυ.

Άννα: Θα πάμε;

Ιωακείμ: Θα βγούμε να φάμε και θα την δεις.

Άννα: Ναι αλλά η Νίτσα;

Ιωακείμ: Και η Νίτσα.

Άννα: Μαζί μας;

Ιωακείμ: Μαζί μας.

Άννα: Είναι όμορφη πόλη.

Ιωακείμ: Πολύ, έχει μια τεράστια μεσαιωνική πλατεία και γύρω γύρω άμαξες, άλογα στολισμένα με φτερά που σε κάνουν βόλτες.

Άννα: Δεν έχω δει ποτέ τέτοιες άμαξες.

Ιωακείμ: Μπορούμε να κάνουμε μια βόλτα.

Άννα: Αλήθεια;

Ιωακείμ: Αλήθεια.

Άννα: Όπως τα παραμύθια.

Ιωακείμ: Όπως.

Άννα: Και η..

Ιωακείμ: Είναι και η Νίτσα.

Άννα: Θα τρελαθεί.

Ιωακείμ: Πέρασε η ώρα.

Άννα: Πότε βραδιάζει;

Ιωακείμ: Σε λίγο.

Άννα: Εμείς πότε θα φύγουμε;

Ιωακείμ: Μας μένει μια απόφαση.

Άννα: Και;

Ιωακείμ: Θέλει γενναιότητα για να την πάρεις.

Άννα: Η γενναιότητα πάντα θα κερδίζει στα μάτια των ανθρώπων όσο η λιγοψυχία θα τους τρώει τα σπλάχνα.

Ιωακείμ: Και πως ξέρεις αν είσαι γενναίος;

Άννα: Δεν το ξέρεις, μετά το καταλαβαίνεις πως ήσουν.

Ιωακείμ: Και αν δεν είσαι;

Άννα: *(Γυρίζει απευθυνόμενη σε αυτόν και τον κοιτάει για πρώτη φορά όσο είναι στο ποτάμι)* Δεν μπορείς να μην είσαι.

Ιωακείμ: Τόσα χρόνια.

Άννα: Μην μετράς.

Ιωακείμ: Εμείς... Πώς να το πω; Πρώτη φορά πρέπει να πάρω με κάποιον μια απόφαση.

Άννα: Δεν φταίμε.

Ιωακείμ: Δεν προλάβαμε να αγαπηθούμε Άννα.

Άννα: Δεν έχουμε χρόνο;

Ιωακείμ: Έχουμε;

Άννα: Όσο τα ποτάμια θα κυλάνε πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι που θα αγαπιούνται.

Ιωακείμ: Πόσα σπύρτα;

Άννα: Κούτες ολόκληρες μα και μια φλόγα μόνο φτάνει.

(Στρέφεται στον Ιωακείμ, του απλώνει τα χέρια της με την τεφροδόχο, εκείνος διστάζει, του γνέφει θετικά, μετά από μερικά δευτερόλεπτα παίρνει στα χέρια του την τεφροδόχο και την αδειάζει)

ΤΕΛΟΣ